

Macskás nénik és fogatlan bácsik

Bideford a trefortosok szemével (2015. július 30.–augusztus 8.)

Július 30-án (csütörtökön) hajnali négy órakor a Ferihegyi repülőtéren gyülekeztünk. Kíváncsian, ámde tartózkodva szemléltük útitársainkat. A repülőre szóló jegyeink még véletlenül sem egymás mellé szóltak, de ez sem szegte kedvünket és izgatottan vágtunk neki az ismeretlen kalandoknak.

Első angliai utunk Windsorbba vezetett, majd felvettük a macedónokat és a szerbeket, s velük együtt ellátogattunk a Stonehenge-hez. A négy óra buszozás épp eleendő volt ahhoz, hogy felsoroljuk a „nélkülözhetetlen” dolgokat, amelyeket a leendő családjainknak birtokolni kellene (pl. mini vidámpark), és mire kifogytunk az ötletekből, meg is érkeztünk Bidefordba. A parkolóba érve hamarosan mindenkit bemutatnak az ideiglenes szüleinek, majd elindultunk várva várt otthonainkba. Mint kiderült, elég messze laktunk egymástól, valaki Northamben, mások Bideford kis utcáiban, és volt, aki a város luxusnegyedében.

Második nap „elkezdődött az iskola”. Megismerkedtünk a három tanárral, akik közül az egyik, Paul minden kirándulásunkra elkísért minket, és örömmel mutatta be Dél-Anglia látványosságait. Délután Barnstaplebe látogattunk, ahova a híres angol emeletes busszal mentünk, és többek között Tom Evans, a város cilinderes idegenvezetője (és town crier) körbevezetett minket. Voltunk a piacon is, ahol helyi édességet (a fudge-t) kóstolhattunk. Szombaton Tintagelt, Artúr király állítólagos várának romjait csodáltuk meg, amely személyes kedvencünké vált. Sokat kellett gyalogolni, azonban a lehengető látvány kárpótolt minket. Visszafele betértünk egy kis pékségbe, és megkóstoltuk a Paul által ajánlott tasty (ejtsd: tászti; #Paulpronunciation) pasty-t, ami akár két ember számára is bőséges ebédnek bizonyult. A hét utolsó napját a családokkal töltöttük. Sokunknak volt szerencséje megismerni a rokonságot, elvittek vásárolni, este pedig Westward Ho! partján elfogyaszthattuk életünk legjobb fish&chips-ét. Hétfőn a délelőtti órákon bemutathattuk tervezői készségeinket, mivel a „Save the ocean” című projekthez terveztünk pólókat, amit az órák végén a lelkes delikvensek magukra ragasztva viseltek egy divatbemutató keretében. Délután Budeba látogattunk. A busz egy kis téren rakott le minket, amelynek közepén egy oszlop állt, körbevéve a horoszkóp jegyeivel. Paultól azt a feladatot kaptuk, hogy keressük meg a sajátunkat, és miután mindenki megtalálta, vártuk a további instrukciókat, de Paul csak legyintett, és indultunk tovább. Lementünk az óceánpartra, majd kaptunk két óra szabadidőt, ekkor lehetőségünk nyílt az óceánban való megmártózásra. Kisebb-nagyobb sérülések után vidáman tértünk vissza a buszhoz.

Másnap szokásunkhoz híven 12.45-kor, a szintén szokásos szendvicsebédünk elfogyasztása után a Kingsley szobornál gyülekeztünk. A „szüleink” már előre meséltek kicsit Clovellyről, figyelmeztettek, hogy elég megerőltető túra lesz, ugyanis a település egyetlen utcából áll, és az egész egy emelkedőn található. Körbenéztünk a faluban, valamint elsétáltunk egy istállóhoz, amelyben szamarakat láthattunk, ugyanis Clovelly utcáján kizárólag szamárháton, szánkón, illetve gyalog lehet közlekedni. Fotózkodtunk is velük. Lesétáltunk a köves úton a partra, ahol egy vízesés volt, ami alá be is álltunk, azonban visszafelé – surprise, surprise – mindenki hatalmasakat esett, bár ez a kedvünket nem szegte.

Szerdán fordított napot tartottunk, mivel délelőtt kirándultunk és délután voltak az órák (3x1). Aznap első úticélunk Appledore volt. Paul beszámolt a kettéosztott part menti városról, ahol a csípős hidegben végigsétáltunk, majd a szabad fél óránkban beültünk egy pub-ba kávézni és forró csokit inni. Onnan – ezúttal közösen – Westward Ho!-ba látogattunk ahol ismét megcsodálhattuk az óceánra néző sok színes kis házikót, és a hely egyik nevezetességét, a „Haunted house”-t. A délutáni órákon beosztották a csoportokat a következő napi feladatra.

A nyelviskolában töltött utolsó napunkon a town challenge-re készültünk, mindenki választott egy témát, majd az előző nap összeírt tíz kérdéssel felszerelve elindultunk végigkérdezni a város lakosságát. Ebédre visszaértünk a nyelviskola épületéhez, Panna jóvoltából egy pár újabb hennával gazdagodva nekiállhattunk összerakni a prezentációinkat, amire három órát kaptunk, és végül egész jó munkák születtek. Az előadások után személyre szabott okleveleket kaptunk, a SOL kurzusban való részvételünk emlékére. Dél-angliai utolsó napunk Dunster, Exmoor és Lynton felé vezetett. A dunster-i kastélyhoz érkeztünk elsőként, aminek a parkjában sokan először láthattak háziállat temetőt. Miután végigjártuk a parkot, bemehettünk a kastélyba is, ahol a hatalmas zongorán Julcsi és Stefi (bár elmondásuk szerint nem tudnak zongorázni) csodás darabokat játszottak. Exmoor felé menet Paul azt mondta, figyeljük az exmoor pónikat, de egyet sem láttunk. Lyntonba érve már készültünk az újabb fish&chips adagra, viszont a bolt tíz perccel az indulásunk előtt nyitott volna, így maradt a milkshake, amiről kiderült, hogy kettőt hatan sem bírtunk meginni, olyan rossz volt. Késő délután visszamentünk a szállásunkra, ahol az utolsó éjszakát töltöttük. Utolsó este lementünk sétálni a családdunkkal, akkor pár közös kép is készült rólunk.

Elérkezett a reggel, amit sokan a legkevésbé vártunk: a hazaindulás napja. A búcsúzkodás a már szívünkhöz nőtt családtól és otthontól szomorúsággal töltött el minket, de megígértük nekik, hogy tartjuk a kapcsolatot és feltétlenül találkozunk még. Buszra szállva indultunk London irányába, ahol sajnos csak rövid időt tölthetünk. A következő három órában loholva tekintettük meg a főváros nevezetességeit. Máshogy nem tudtunk visszajutni a buszunkhoz, ezért kipróbálhattuk a londoni metrót is, minek bonyolultságán sokan nem tudtunk kiigazodni. A Hyde-parknál elbúcsúztunk a szerbektől és a macedónoktól, majd fél liter kávé kiöntése után Luton felé vettük az irányt.

Életünk egyik legszebb és legjobb tíz napját éltük át, soha nem fogjuk elfelejteni Bidefordot, az ottani családjainkat, a sok nevetést és a közös élményeinket.

Írta Gombár Zsófia és Kiss Laura (9. c),
az előkészítésben közreműködött Garai Petra (9. c)